

учил в Мюнхен при големия портретист Вилхелм Хаулбах и при знаменития исторически живописец Карл Пилоти...

Понякога почваше да го гризе мрачно съмнение. Не беше ли събрал пътя си? Да бе отишел в Петербург, сред лъде, които щяха да поощрят дарбата му, да му дадат правилни съвети... Защото наистина изкуството имаше нужда от приятелски климат, за да може да вирее и напредва... А той си губеше тука напразно времето да рисува икони и прави литографии, само за да изпълни заветите на баща си и благодетеля се Берон, за да следва своето най-горещо влечение - да бъде полезен на своя народ... Но какво получаваше в замяна? Нямаше ли да погуби своето ярко дарование?

Ето. Една похвала, едно искрено възхищение. И той изведиъж бе дал светли постижения. Той знаеше вече какво може. А портретите, които рисуваше на богатите търновци, щяха да му донесат и много пари...

Николай захвърли четката, седна на менджерчето и закри чело с ръце, подирял лакти върху коленете.

А нямаше ли да се увлече и почне да работи само за да си изкарва хляба, да си осигури охотен живот, да почне да мечтае за богат дом и колиба в лозята, да отнема залька на ония, които имат повече нужда от него, да стане и той алчен, ненаситен, да трупа богатства?

.... Дано вие довършите моите работи..."

Какво беше работил Христати Павлович, та бе оставил челядта си без скътана бяла пара за чер ден? Не осъзмваше ли и той в непрестанен труд? За какво е било това непосилно усърдие?

Не чу когато някой прекоси снежната пътечка, след като дълго бе викал от портата. Почука се и на прага застана Стефан Сарафидиев, който почна да изтърсва дългия си кърк от снега, като подаде калпак и бастуна на притеклия се младеж.

- Вастиса ни тоя малък Сечко! Не мога да си направя пърти-